

притворимъ единъ писменъ мемоаръ; прѣписъ отъ който вржчихме и на г. Вадингтона и върху който особено привличаме Вашето внимание.

Имаме честъ да бждемъ Ваши най-послушни и покорни слуги.

Ив. Ев. Гешовъ.

Д-ръ Г. Д. Янколовъ.

Ето сега и прѣводътъ на нашия мемоаръ:

Господине министре, — Злочестото население на Източна Румелия, като се намира въ навечерието да изгуби безопасността, на която сега се наслаждава, и като вижда приближаването на една епоха на нови страдания за него, взима смѣлостта да дигне гласа си, за да направи въззвание на високата мъдростъ и на човѣколюбивитѣ чувства на европейскитѣ кабинети. То ни прати да изложимъ на В. Прѣвзходителство голѣмитѣ страхове, които го вълнуватъ и сериознитѣ опасности, които заплашватъ тишината на областта и мира на Европа.

Източно-румелийскитѣ българи не сж да не знаятъ, че именно, за да се осигури тоя миръ берлинскитѣ конгресъ намѣри за нужно да ги раздѣли отъ тѣхнитѣ сѣверни братя. Тѣ толкова повече оцѣняватъ тая грижа на Европа за мира, че и тѣхниятѣ интересъ е свързанъ съ умиротворяването на Балканския полуостровъ. Народъ сжщественно трудолюбивъ, българитѣ се надѣяха да видятъ мира на Източна Европа положенъ на такава основа, щото да могатъ да се прѣдадатъ безъ страхъ и опасностъ на подобрението на своето материално положение. Сега виждатъ съ неизказана горестъ, че тоя миръ, далечъ отъ оздравенъ, никога не е билъ по-сѣмнителенъ.

Тѣ живѣятъ въ една областъ, която, като най-много пострадала, имаше най-голѣми права да бжде свободна. Въ 1876 тя бѣ театъръ на ония страшни сцени, които покъртиха цѣла Европа. Въ 1877 прѣзъ войната турскитѣ войски считайки я изгубена за себе си я напуснаха, подиръ като я опропастиха. Хиляди мъже, жени и дѣца бидоха изклани или подложени на неспоменуеми безчестия; стотини градове и села прѣтърпѣха участъта на Батакъ и ония, които случайно избѣгаха съсипването, бидоха ограбени. Всички жители християни повече или по-малко пострадаха; но българитѣ, които